

каше гозбата с намерената лъжица. А когато тя сложи ястие-то и гостите взеха да ядат, царят извика:

— Чудо! Никога до днес не съм ял такава гозба!...

— И аз също! — добави синът.

После погледнаха на шевиците на Ели и царят извика:

— Какво е това чудо?... Аз никога не съм виждал такава красота!...

— И аз също! — добави син му.

Нощта беше дълга. Царя помоли Ели да им разкаже някоя приказка.

Ели отвори онази книга, що намери сутринта в снега, почна да чете в нея и да им разказва. Царят и син му слушаха със затаен дъх — час, два, три... И когато Ели спре, царя каза:

— Още!... Продължавай още!... Ти знаеш чудни приказки!... Аз никога до днес не съм чувал такива хубави неща!...

— И аз също! — добави син му.

Царят и син му бяха възхитени от Ели.

— Та това е някакво чудо, а не момиче! — мислеха си те.

И сина заяви на баща си, че иска да се ожени за Ели.

— Но тя е малка още, — каза царя.

— Татко, — отговори сина, — старите хора няма да се подмладят никога, а младите порастват. Аз ще дочакам Ели, додето порастне.

Така и стана. На другия ден царят и син му взеха Ели със себе си, заведоха я в двореца. След няколко дни тя дойде в родното си село със златна колесница, запрегната със шест бели коня, и взе майка си, сестрите, братята си и баба си, и всички ги заведе в двореца.

Преведе Ал. Спасов

Пролетни води

(По Ф. Тютчев)

Тук-там белее още сняг,
Но пролетни води шумят,
Шумят и будят стихнал бряг,
Блестят и топли дни вестят!

Разгласят те по вси страни:
„Трептят пак ведри далнини,
Пак иде, иде пролетта
И носи слънце и цветя!“

Ран-Босилек